



Arrest

nr. 138 724 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij schrijven van 27 februari 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te

worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 7 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2012 werd ingediend door :

*[O.E.]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij zijn aanvraag een paspoort toe van Nigeria op naam van [O.E.] en met nummer A 4017843. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het echter te gaan om een paspoort met een frauduleuze identiteitspagina. Het door betrokkene voorgelegde document kan bijgevolg niet aanzien worden als een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Immers, een attest van immatriculatie stelt duidelijk: “Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

Wat het voorgelegde rijbewijs betreft; een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Bovendien stelt de Omzendbrief (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

“1.

Ten geleide dienen onderstaande elementen in herinnering te worden gebracht.

Dat artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid een bestuurshandeling uitmaakt in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”;

Dat artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen;

Dat artikel 3 van dezelfde wet het bestuur de verplichting oplegt om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn;

Dat een dergelijke motiveringsverplichting tevens wordt opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980;

Dat de term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Dat bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Dat met de term “afdoende” tevens wordt verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732, RvS 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 november 2000, nr. 90.169);

2.

Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is, aangezien volgens de verwerende partij de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Nochtans erkent de verwerende partij dat verzoeker een paspoort toevoegde bij zijn aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat “uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier” blijkt dat het zou gaan om een “frauduleuze identiteitspagina”.

Hierom oordeelt de verwerende partij dat het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard.

3.

Door de verwerende partij wordt niet aangehaald om welke redenen het bijgevoegde paspoort van verzoeker “frauduleus” zou zijn.

Men verwijst slechts naar “informatie toegevoegd aan het administratief dossier”, zonder daarbij verder te specificeren over welke informatie het gaat, dan wel over de inhoud van deze informatie.

Nochtans vereist artikel 3 van de formele motiveringswet dat individuele beslissingen formeel moeten gemotiveerd worden. Dit betekent dat in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Derhalve kan verzoeker uit de bestreden beslissing niet afleiden omwille van welke redenen zijn paspoort als “frauduleus” zou bestempeld worden.

Derhalve voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringswet.

4.

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat een uitzondering op de regel dat de motivering “in de beslissing zelf” dient te gebeuren, de verwijzing naar andere stukken betreft.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar “informatie toegevoegd aan het administratief dossier”.

Deze vorm van motivering is erkend door de Raad van State (zie o.a. RvS 6 juli 1995, nr. 54.370). Niettemin gaf de Raad van State te kennen dat ter voldoening van de formele motiveringsplicht vier cumulatieve voorwaarden moeten vervuld zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 131):

- de inhoud van de het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht;*
- het stuk waarnaar wordt verwezen moet vervolgens zelf afdoende zijn gemotiveerd;*
- de handeling waarnaar wordt verwezen moet duidelijk worden bijgetreden in de uiteindelijke beslissing;*
- en tenslotte dient er eensgezindheid te zijn binnen de voorbereidende handelingen waarnaar wordt verwezen*

De Raad van State stelt zich ten aanzien van deze voorwaarde terecht streng op (R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Intersentia, 2012, 275-277).

In casu dienen deze voorwaarden te worden afgetoetst.

Verzoeker werd enkel de bestreden beslissing overgemaakt. Een ander document, zoals de informatie waarnaar wordt verwezen, werd nooit overgemaakt aan verzoeker.

De inhoud van dit verslag moet inderdaad aan de betrokkene ter kennis worden gebracht hetzij vóór de beslissing werd genomen, hetzij ten laatste samen met de eindbeslissing. Het feit dat de betrokkene de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van de informatie (bv. op basis van de openbaarheidsregelgeving) ontslaat het bestuur niet van de voorgaande verplichting (RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669, Buyse).

Aan de eerste van vier voorwaarden is duidelijk niet voldaan.

Derhalve voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringswet, aangezien deze verwijst naar een voorbereidend verslag dat niet aan de bestuurde ter kennis werd gebracht.”

4.1.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoeker weliswaar een kopie van een paspoort overmaakte, doch dat dit document niet kan worden beschouwd als een bewijs van zijn identiteit aangezien het een vervalst document is. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat tot deze conclusie werd gekomen op basis van de vaststelling dat het voorgelegde paspoort een frauduleuze identiteitspagina bevat. Hij heeft tevens geduid dat het neergelegde attest van immatriculatie evenmin als een identiteitsstuk in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden aanvaard en erop gewezen dat op dit stuk zelfs uitdrukkelijk staat vermeld dat het geen identiteitsbewijs is. Met betrekking tot het voorgelegde rijbewijs heeft hij voorts toegelicht dat een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart is en een rijbewijs dus niet volstaat.

Aangezien in de bestreden beslissing duidelijk is vermeld dat het paspoort waarvan verzoeker een kopie overmaakte vals is omdat het een frauduleuze identiteitspagina bevat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat het paspoort waarvan een kopie werd neergelegd een vervalsing is en zich louter heeft beperkt tot de verwijzing naar een stuk waarvan hij de inhoud niet kent. De Raad benadrukt in dit verband dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur een document waarnaar het in een administratieve beslissing verwijst bij deze beslissing dient te voegen wanneer het de dienstige inhoud van dit stuk reeds heeft weergegeven in de administratieve beslissing zelf.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder heeft voorzien in een pertinente en draagkrachtige motivering, die verzoeker toelaat om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij geeft de volgende toelichting:

“1.

Ten geleide dienen onderstaande elementen in herinnering te worden gebracht.

De beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, 161.);

Dat bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat achtereenvolgens moeten worden onderzocht: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en uiteindelijk

naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *De beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 133.

Ten slotte dient op basis van de materiële motiveringsplicht te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.

Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is, aangezien volgens de verwerende partij de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Nochtans erken[t] de verwerende partij dat verzoeker een paspoort toevoegde bij zijn aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat "uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier" blijkt dat het zou gaan om een "frauduleuze identiteitspagina".

Hierom oordeelt de verwerende partij dat het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard.

Op geen enkele manier blijkt nochtans dat het paspoort van verzoeker als "frauduleus" moet worden bestempeld. Het paspoort van verzoeker is authentiek.

De bestreden beslissing schendt hiermee de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2.2. De Raad kan slechts opmerken dat de vaststelling van verweerder dat verzoekers paspoort, waarvan een kopie bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd werd gevoegd, een vervalsing is steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt dat een gespecialiseerde politiedienst constateerde dat het door verzoeker aangewende paspoort een frauduleuze identiteitspagina bevat en er hierbij op wees dat dit onder meer blijkt uit het feit dat de MRZ-code foutieve controlegetallen bevat.

Door louter voor te houden dat hij van oordeel is dat zijn paspoort een authentiek document is toont verzoeker niet aan dat de vaststellingen van de federale politie – dienst valse en vervalste documenten – incorrect zijn. Zijn standpunt dat zijn paspoort authentiek is is trouwens ook moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat verzoeker bij een aanvraag om machtig tot verblijf op medische gronden verklaarde geen paspoort te hebben en hij op 23 maart 2009 een paspoort aanvraag en hij vervolgens plots een kopie van een paspoort dat al op 14 februari 2008 werd uitgereikt kan voorleggen.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsverplichting aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd op 27.02.2012 door verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Deze regularisatieaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.01.2013 als onontvankelijk beschouwd.

Deze beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.05.2013 ingetrokken.

Door de verwerende partij werd hierom op 02.05.2013 een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van verzoeker daterend van 27.02.2012.

In deze beslissing wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is, aangezien volgens de verwerende partij de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Nochtans erkent de verwerende partij dat verzoeker een paspoort toevoegde bij zijn aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat “uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier” blijkt dat het zou gaan om een “frauduleuze identiteitspagina”.

Hierom oordeelt de verwerende partij dat het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard.

3.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat het horen van verzoeker een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Niet enkel kon hij kennis nemen van de motieven waarom zijn paspoort als “frauduleus” werd bestempeld, maar tevens kon hij beargumenteren waarom dit niet het geval is. Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat het paspoort authentiek is.

Het niet horen van verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgesteld gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

4.3.2.1. Er moet worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zijn paspoort een vervalsing is. Hij beperkt zich namelijk tot de stelling dat indien hij zou zijn gehoord hij had kunnen argumenteren dat zijn paspoort als een authentiek stuk moet worden beschouwd, doch blijft in gebreke aan te geven welke argumenten hij ter onderbouwing van zijn standpunt dan wel zouden hebben aangevoerd. Loutere beweringen kunnen daarenboven geen afbreuk doen aan de onderbouwde vaststelling van een gespecialiseerde politiedienst dat verzoekers paspoort een valse identiteitspagina bevat en derhalve een vervalst document is. Verzoeker toont dan

ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

4.3.2.2. Verzoeker zet in zijn derde middel voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK